

Sygn. akt II K 663/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

Przy udziale prokuratora -----

Po rozpoznaniu w dniach: 17.10.2016 r. i 3.11.2016 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie

przeciwko: B. G. (1), synowi A. i M. z domu B., urodzonemu (...) w T.

oskarżonemu o to, że: w dniu 30 kwietnia 2016 roku w T. zadał uderzenie pięścią w twarz K. N. (1), powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i złamanie kości nosa, które spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu;

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

I. Oskarżonego B. G. (2) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Licy z Kancelarii Adwokackiej w T. kwotę 619, 92 zł /sześćset dziewiętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze/ tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, w tym 115,92 zł /sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze/ tytułem podatku od towarów i usług;

III. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 663/16

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny zarzucił B. G. (1), że: w dniu 30 kwietnia 2016 roku w T. zadał uderzenie pięścią w twarz K. N. (1), powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i złamanie kości nosa, które spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu – tj. popełnienie występku z art. 157 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. G. (1) mieszkał ze swoją dziewczyną K. N. (1). W dniu 29 kwietnia 2016 r. wieczorem zaprosiła ona do domu znajomych: P. G. (1) i P. F.. Ponieważ P. G. został wbrew wcześniejszym ustaleniom na noc, oskarżony oświadczył, że się wyprowadza i zaczął kłócić się z K. N.. Gdy zauważył to P. G., zaczął szarpać B. G., który bronił się w ten sam sposób. K. N. (1) usiłowała rozdzielić mężczyzn i gdy weszła pomiędzy nich, w nieustalonych okolicznościach została uderzona w nos.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 31, 39-40v

- zeznania świadka K. N. (1) – k. 40v-41
- zeznania świadka P. G. (1) – k. 20v-21
- zeznania świadka A. G. – k. 41v-42
- opinia sądowo – lekarska – k. 17

Pod wpływem złości na B. G. (2), K. N. (1) fałszywie oskarżyła go o to, że celowo uderzył ją w twarz.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 339-40v
- zeznania świadka K. N. (1) – k. 40v-41
- zeznania świadka K. Z. – k. 41v
- zeznania świadka S. Z. – k. 41v

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody, które ocenił jako wiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom K. N. (1) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, albowiem na rozprawie świadek sama przyznała, iż mówiła wówczas nieprawdę, kierowana złością na oskarżonego. Ponieważ to samo powiedziała swojej matce K. Z., Sąd ocenił to przyznanie się do kłamstwa jako szczere. W konsekwencji za wiarygodne uznał jedynie zeznania K. N. złożone na rozprawie, w których potwierdziła ona w pełni wyjaśnienia B. G..

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło zasadności zarzutu zawartego w akcie oskarżenia, albowiem nie można bezsprzecznie ustalić, kto uderzył K. N. (1) – a tym samym, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k., Sąd był zobligowany do przyjęcia, iż nie zrobił tego B. G. (1). Należy jednak podkreślić, iż nawet odmienne ustalenie w niczym nie zmieniłoby rozstrzygnięcia sprawy – ponieważ inkryminowane uderzenie miało charakter przypadkowy i było wynikiem wejścia K. N. pomiędzy szarpiących się mężczyzn, sprawcy – niezależnie, czy był nim oskarżony, czy P. G. (1) – nie można przypisać winy umyślnej.

Reasumując – Sąd uznał, że B. G. (1) został fałszywie pomówiony przez K. N. (1) i wobec tego uniewinnił oskarżonego. To rozstrzygnięcie z kolei skutkowało – na podstawie dyspozycji zawartej w art. 632 pkt 2 k.p.k. – koniecznością obciążenia kosztami przedmiotowego postępowania karnego Skarbu Państwa.